

De testamentis et adventu Christi

οἱ δὲ θεὸν προσέειπον, ὅς' ἔπλετο, ἀφραδίησιν· ὡς τότε καὶ λαῶ κενεόφρονι πιστὸς Ἀαρών, μόσχον ὅτ' ἐξάνηκε μέσου πυρὸς ὕβριν ἐλέγχων, ἄλλος δ' ἄλλον ἔτευξε θεὸν νέον ἡμερίοισιν, πλάσμα νόου-τέχνη δ' ἄρ' ἐφωμάρτησεν ἀλιτρή καὶ πλοῦτος κακόχαρτος, ὁ δὲ χρόνος αἴσχος ἔπηξεν πλάσμασι καὶ θυέεσσι καὶ εἰλαπίνησιν ἀέξων- παῦροι μὲν διάλυξαν, ὅσοις νόος ἦεν ἀμύντωρ, οἱ θεὸν οὐδὲν ἔειπον, ὃ μὴ νόος ἔδρακεν οἶος, οἱ πλέονες δὲ † ἔπεσιν δῆθεν † ἐπισπόμενοι φαέεσσι. ὄφρα μὲν ἦν κακίης ὀλίγος δρόμος, ὄφρα δ' ἔμοιγε καὶ νόμος ἡγεμόνευεν, ὃς ἄγραφος ἔνδον ἔκειτο, ἐσθλοῦ τ' ἠδὲ κακοῦ διακρίσις αὐτοδίδακτος. αὐτὰρ ἐπεὶ κόλποι τε καὶ εὐρέα πείρατα γαίης πλησθεν ἀτασθαλίας, ὕβριν δ' ἐξέζεσεν ἰλὺς καὶ πολλοῖσι πάρος παιδεύμασι πλάσμα δαμασθέν, γλώσσαις τεμνομένησι καὶ ὕδασι καὶ πυρὸς ὄμβροις, οὐκ ἔθελεν πρώτης κακίης ἀπὸ δεσμὰ τινάξαι, ἀλλ' αἰεὶ κρατεροῖσιν ἐν ἄμμασιν εἶχετο σαρκός, μαχλοσύναις τε μῦθοις τε καὶ εἰδώλοισι μεμηλός, δὴ τότε-μητιέταο λόγου τόδε θαῦμα μέγιστον- Μωσῆος θεράπωντος ἀγακλέος ἐν παλάμησι λαὸν ἀπ' Αἰγύπτου θεός!! ἦγε πορείης θαύμασι σὺν μέγαλοισι, τινάσσετο δ' ἔθνεα πάντα· ἐρχομένου τοῦ πρόσθε πυρὸς στύλος ἡγεμόνευεν, καὶ νεφέλης ἔλκοντος ἀσημάντου δι' ἐρήμης. καὶ ποτ' ἐρημαίοισιν ἐν οὐρεσι, θαῦμα μέγιστον, οὐρανόθεν καταβάς νεφέλης ὑπὸ κεῦθεσιν ἀγνῆς ἀγνοτάτῳ θεράποντι μόνῳ ξυνούμενος οἶω ἀστεροπῆ, σάλπιγξι, τινάγμασι λαὸν ἐέργων δῶκε νόμον· πλαξὶν δὲ χαράξατο ἀμφοτέρωθεν κρυπτόν τ' ἀμφάδιόν τε, ὅσον σθένε λαὸς ἀτειρῆς, ὡς μιν ἀποτμήξειε νόμων ἐθνῶν τε κακίστων. ὡς δὲ πατήρ οὗ παιδὸς ὑπαὶ παλάμησιν ἐλαφραῖς ἰθύνων ἀπαλοῖο ποδὸς νεοπηγέα ταρσὸν βαιὸν μὲν πρώτιστον ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς' ἀείρων, μείλιχα παππάζων καὶ ὄμματι θάρσος ὀπάζων, αὐτὰρ ἔπειτ' εἵργων μιν, ἐπ' ἴχνη δ' ἴχνος ὑφέλκων πρόσθεν ἄγει δοκέει τε δρόμον καὶ ἴθματα παιδός, ὡς καὶ Χριστὸς ἄναξ κομέων βροτὸν ἀφραδέοντα εἶδωλα πρώτιστον ἐκάς βάλε, τὰς δὲ θηηλὰς μέλλεμέν, ἔμπα δ' ἔασε, νόμου γε μὲν ἐντὸς ἔθηκεν μαλθάσσων κακότητα· τὸ δ' ὕστατον οὐδὲ θηηλαὶ στήσαν ἔτ', ἀλλ' ὑπόειξαν, ἅπαξ λαοῖο δαμέντος. καὶ με νόμος, κληρὸν τιν' ἐπίτροπος ὡς, ἐφύλασσαν παιδὶ πατρὸς μέγαλοιο· χρόνος δ' ὅτε παιδὸς ἐπῆλθεν, εἶξεν ἐκῶν, κληρὸν δ' ὑπεδέξατο υἱὸς ἄριστος. ὦδε θεός. πείθειν γὰρ ἔχει ἔθος, οὐ βλεμεαίνειν οἴσιν ἐφημερίοισι· βίη δ' ἀγέραςτος ἔμοιγε. καὶ γὰρ τις παθέων ἐπιτάρροθος οὐχ ἅμα πάντα λυπρὰ φέρει παθέεσσι, πόθῳ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ νούσῳ δῶκε φίλα φρονέων, ὡς καὶ μογέοντα σαῶσαι, φαρμάσσων τερπνοῖσιν ἀρείονα μῆδεσι τέχνης.

ὡς δ' ὅτε ναοδόμος τις ἐπ' ἠέρι κύκλον ἐγείρων λαΐνεον ξεστοῖσιν ἐπιρρεπέεσσι λίθοισιν νέρθε πρῶτον ὀχήματ' ἐρείσατοτῶν δ' ἄρ' ἔπειτα λαῶς ἄγει καθύπερθε, κύκλω δ' ἐπὶ κύκλον ἐλίσει· αὐτὰρ ἐπὶν δῆσησι, τὸ μὲν βάλεν ἐκτὸς ἔρεισμα, κύκλος δ' ἔμπεδός ἐστι περιγράφος ἠέρι γυμνῶ- ὡς νόμος ἦεν ἔρεισμα τελειότεροιο νόμοιο. Ἀρχὴν νόμιζε τῶν ὄλων εἶναι Θεόν. Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δόκει πέλειν. Γονεῖς τιμῶν μάλιστα Θεὸν φοβοῦ. Δίδασκε σαυτὸν μὴ λαλεῖν ἢ μὴ θέμις. Ἔργοις δ' ἀρέσκειν σπεῦδε καὶ λόγοις Θεῶ. Ζωὴν πόθησον τὴν ἔχουσαν μὴ τέλος. Ἡττῶν σεαυτὸν τοῖς φίλοις νικῶν ἔση. Καὶ νοῦν δὲ καλλώπιζε τῆς μορφῆς πλέον. Θνητὸς δ' ὑπάρχων μηδὲ μὲν μέγα φρόνει. Ἰχνηλάτει μὲν τῶν σοφῶν ἀεὶ θύρας. Λόγῳ Θεοῦ ἄνοιγε σὸν, τέκνον, στόμα. Μνήμης δὲ αὐτοῦ μηδαμῶς λάθη ποτέ. Νήφων προσεύχου τῷ Θεῷ καθ' ἡμέραν. Ξένους ξένιζε, μὴ ξένος γένη Θεοῦ. Ὀρμὰς χαλίνου τῶν παθῶν ψυχοφθόρους. Πέδαις τὸ σῶμα ἀσφαλίζου σωφρόνως. Ράβδον σεαυτῷ τὴν συνείδησιν φέρε. Σαφῶς σχόλαζε ἐν Γραφαῖς ταῖς ἐν θεοῖς. Τὰς τῶν

πενήτων ψυχαγωγήσον λύπας. Ὑπὲρ σεαυτὸν τοὺς πέλας καλῶς θέλε. Φίλους ἔχειν σπούδαζε, ἢ πλοῦτον πολύν. Χρυσοῦ γὰρ αὐτοὶ εὐκλεέστεροι λίαν. Ψεῦδος μίσησον, τὴν δ' ἀλήθειαν φίλει. Ὡ παῖ, φυλάσσων ταῦτα σῶζῃ ἐνθέως.